

Tornai József

Nyárvégi térdek

Nyárvégi út
nyárvégi térdek
velem szemben egy vadkacsa-
hajú nő kalóz-szoknyája alól a

busz ülésén csiszolt barnaság
diszkrét libidó

a combok folytatják az
adriai nap-lubickolás történetét
nagy halak ciprusok és szél
loncvirágos hotel-teraszok kinyitják
kagyló-szájukat

a nő egész nyáron a szeretőit
ette nem maradt belőlük
csak a saját két térde

köztük a vitorlák
tenger
delírium

Fallosz, kit nem ismerünk

A falloszról, a világ-vesszőről
még nem írtam. Talán alázatból, hiszen volt nő,
ki rögtön másnap telefonba mondta:
„a tied se volt állhatatosabb,
mint más férfiaké!”

A fallosz hívás és jelkép, akár a szvasztika,
a bölénykoponya, a kereszt vagy a címeres
piros-fehér-zöld lobogó.

Tud énekelni, szomorkodni, zivatart
zúdítani ránk, mint akármelyik felhő-démon.
Kígyóalakja ott emeli fejét a
hinduista templomok vörös homokkő szobrain.

Nevet még nem adtunk neki, hívhatnánk
Baj-viharzónak, annyi vér, halál, árulás,
háború és más bűn rothadt ránk miatta. De
boldogságunk és egyedüli üdvösségünk
leveles-virágos ága is csak ő,
megilleti egy kis ima:

„Fallosz, kit nem ismerünk,
ki a mindenség eljegyzettje vagy,
adj meg mindenféle tébolyt nekünk,
de ne vedd el egészen az eszünk,
hiszen tied az öröm, az élet, az isten
az anyák ölében, mikor kinyílsz!”

Mulandóságot köpülni

Életem a fáktól lett mulandóság

életem a hegyektől lett mulandóság

*életem a galaktikáktól lett mulandóság
életem a sas röpülésétől lett mulandóság*

*életem a te halálotól lett mulandóság
életem a mulandóságtól lett mulandóság*

*életem a gépektől lett mulandóság
az autóktól és a villanymotoroktól
az óceánjáróktól és a földgyaluktól*

*életem a szavaktól lett mulandóság
a sóhajoktól és az éjszaka-illatozó nőktől lett mulandóság*

*életem Platónától és Krisztus keresztyéntől lett mulandóság
attól hogy isten-szemmel néztem testemet álmomat*

*a termékenységemtől lettem mulandóság
a rém-éjszakáktól és gondolatlanságtól
leírtam összes ürességemet és a nyakamba szakadtak*

*életem a történelem tajtékától lett mulandóság
életem a halhatatlanságtól lett mulandóság*

*életem mulandósága megszabadított
valamitől aminek járma nem is húzott le a földre*

*ó mulandóságom egyetlenegy ékszerem
nélküled tüskés lennék és szétrongyolt
mint a naponta legázolt kóró*

*nélküled csak egy boldog vagy boldogtalan
állat volnék olyan mint egy ember
kinek nincs s nem is lesz barlangodúja*

*életem tőled lett csudafa mulandóság
életem nem is élet csak egy rossz ajtó
rosszul fölrakott ajtó folyton nyikorog*

*sokszor kérdezem miért lett az én életem mulandóság
mikor a többi ember-asszony-gyerek örökké él
ó milyen rossz nekik hogy örökké élnek*

*és milyen rossz nekem hogy én elmúlok
nem dicsérhetem a csörgőszarkát hosszú farkáért
a kenyeret napkelte-ízű beléért*

*életem az ízeiktől zamatoktól illatoktól lett mulandóság
mindig tudtam hogy meghalok egy nő szemérmében*

*a vesszőm öl meg az évszázados kívánczóságom
öl meg az arcodért a lepke szárnyában vergődő arcodért*

*aki nem szerelmes az eleven marad jár-ke az utcán
a szerelmes olyan „romlandó mint a málna meg a hal”
ahogy Kosztolányi törvénykezett*

*életem az öldöklő hiábavalósággal dulakodva
lett mulandóság föl akartam számolni
aki a hiábavalóságot elszenvedti*

*életem már akkor mulandóság volt
mikor anyám szerint akkora voltam mint egy mákszem*

*életem sose volt mulandóság
mert én mindig kifelé akartam menni a világból*

*életem mindig mulandóság volt
mert én örökéletűvé koronáztam magamat*

az öregemberekben nem láttam mást mint tükörképemet

így öregedtem meg fiatalon

*most ülök a reggel harapásra izzó szájában és azt éneklek
mulandóság fátylát szövöd
légy ha akarsz búzán üszög*

*légy ha akarsz bogár-király
ki a virágporban zihál*

*úgyse tudsz mást csak röpdülni
mulandóságot köpdülni*

Ősz és tél előtt

*Csak egy percet adjatok, szellemek,
egy percet a fényből és kiszabadulásból,
egy pillanatot ma reggel, míg tépi
hajam és a fákat, virágokat a hideg
nyárvégi orkán, egyetlen villanást,
hogyan meglássam arcotokat*

*a sorsom fölött ragyogni, eltűnődni,
személytelen, Én-nélküli, nem-nélküli
szellemek, kik mindig leszálltok hozzánk,
megállíthatatlan folyókhoz,
ó a mi szomjas partjainkhoz. Ha elmossa*

*ezt a percet is az idő (mert elmossa),
hadd maradjon egy fény-szilánk belőlünk,
egy fény-ájulát az isteniről, ég-föld
szájának megszólalásáról a szívben.
Év, tűz, csönd, kép, táj, szín, kedv:*

*halhatatlanság és halál a szívben.
Egy percet a hirtelen kitörő nagy
forrásból, csak egy percet adjatok
mindnyájunknak, egy percért könyörgök
hozzátok most az ősz és tél előtt!*